

Minister har villet hjemføre denne Deel af vor Forfatning til mig, saa er det den allerhøieste Uret, thi jeg har gjort, hvad et Menneſte kan gjøre, for at forhindre dette, efter min Mening, fuldkomne Misgreb, der aldeles ikke var i Samstemning med den Forfatning, vi for Dieblikket ere komne ind paa. Den Forfatning, vi ere komne ind paa, og som jeg ſtedſe ſkal gjøre mig en Ære af at have bidraget til at bringe i Gang, fordi vi ved den ere komne ud af et meget vanskeligt Uføre, gaaer ud paa at lade enhver Deel af Landsdelene, udenfor de Gjenſtande, der ikke kræve absolut Fællesſkab, have en ſaa ſtor Frihed ſom kun nogenlunde gjorligt, og den Frihed have vi blandt Andet under Kongens Varetægt, og paa den anden Side gaaer den ud paa at ſamle Heelheden, de Gjenſtande, der udgjøre Monarchiet, ſaavel i Forhold til Udlandet ſom i Indlandet, under et ſaa vel concentreret Regjeringsmaſſineri ſom muligt. Dog heller ikke med Hensyn dertil er jeg Skyld i Geheimeſtatsraadet, thi jeg har ſagt om det, hvad med Tiden ſkal viſe ſig, at det bliver Mere end Kongen i Landet; det bliver det mere og mere, og i end høiere Grad, naar man vil tvinge Ingredienter, ſom efter deres hele Natur ikke høre ſammen, til at hænge ſammen. Vi have ſøgt at holde Landsdelene fra hinanden, for at de forſkjellige Beſtræbelſer, de forſkjellige Anſkuelſer og de forſkjellige Grundſamsfundsanordninger, der beſtaaer i dem, ikke ſkulle hindres i deres Udvikling, og for at ikke den Eine ſkulde føle ſig forfordelt af den anden, men naar man nu begynder med at bringe vort Regjeringsmaſſineri i et Afhængighedsforhold til de øvrige Landsdele igjennem Noget, man kalder Geheimeſtatsraadet, ſaa hæver man hele Fordelen, og ſaa kaſter man i høieſte Grad Forfordelingen over paa os. Vore Miniſtres Afhængighed af Fællesminiſtrene ligger heller ikke med Nødvendighed i vor Forfatning, og allermindſt i den Indflydelse, jeg har havt paa den; thi jeg har netop varſlet og advaret imod dette overordentlige Misgreb med Geheimeſtatsraadet; men hvad har man ſagt derom? Man har ſagt, at jeg advarede derimod, fordi jeg vilde ſikre Kongeriget den demokratiffe Forfatning,

det havde, og ſen Udvikling, det var gaaet ind paa, fordi jeg vilde ſikre 32,000 Bønder af Middelflaſſen Bedligholdelſen af deres Indflydelse paa vort hele Valgvaſen. Ja, derfor har jeg gjort det, men de, der have gjort det Modſatte, have gjort det af den modſatte Grund, og jeg ſiger her, at de, der blive ved at ſoutenere Geheimeſtatsraadets Indflydelse paa os, gjøre dette, fordi de ville haandhæve en ſaadan Tilſtand, hvor Landets vigtigſte Middelflaſſe er kaſtet bort ſom en politiff Størrelſe.

Jeg kommer nu til et andet Incidentspunkt. Den ærede Miniſter bebrejdede mig, ſaavidt jeg forſtod ham, at jeg ikke havde optaget den Handſke, han tilkaſtede mig, da Talen under Finantslovens Behandling var om de meer bemeldte 800,000 Rd.; men jeg tilſtaaer ærligt, at jeg ikke veed, hvad den ærede Miniſter mener dermed. Han ſiger, at han vilde være gaaet ind paa den principielle Side af denne Sag, men jeg ſeer ikke, at der kunde finde anden Principforhandling ſted derom, end at den ærede Miniſter havde ſagt mig, hvilken Lovgivning han holdt ſig til med Hensyn til Finantsforvaltningen for det omſtalte Aar. Jeg viſte ham, at Regnskabet var forelagt i Genhold til den kongelige Forordning, ſom kaldes et Statsbudget, og at den Lov for Finantsforvaltningen for det Aar, ſom var voteret her, var heelt forſkjelligt derfra. Jeg ſpurgte om, hvilken af diſſe 2 Regler der ſkulde være den gjældende, og jeg ſagde, at naar det var beſvaret, ſkulde vi komme til at forhandle yderligere derom. Derſom det ikke er Begyndelſen til at diſcutere dette Principſpørgſmaal, ſaa veed jeg ſandelig ikke, hvad der ſkulde være det, men ſaa er det min Begrebſfeil, at jeg ikke har kunnet følge den ærede Miniſter. Naar han dernæſt har ſagt mig, at han godt vidſte, hvorfor jeg dengang undgik Spørgſmaalet og nu bragte det frem, ſaa kunde jeg jo ſvare, at dengang unddrog den ærede Miniſter ſig dette Spørgſmaal under Foregivende af, at det ikke berørte Principet, medens han ikke ſagde os, hvad han forſtod ved Principet, hvilket kunde have givet os Anledning til at komme ind derpaa, og nu und-